

بررسی مزایا و معایب غذای زنده در تولید ماهیان پرورشی

لاله رومیانی - منصوره قائی

دانشگاه آزاد اسلامی اهواز - واحد فرهنگ شهر

پست الکترونیکی مسئول مقاله: lroomiani@yahoo.com

مهمترین بخش هر سیستم آبرزی پروری را غذای آن سیستم به خود اختصاص میدهد. هزینه های تغذیه بین ۳۰ تا ۶۰ درصد کل هزینه های یک سیستم را تشکیل میدهند. مناسب بودن غذا و کیفیت آن نقش مهمی در رشد آبرزی مورد پرورش دارد. بطور کلی دو گروه عمده غذا در پرورش آبرزیان بکار میرود: ۱) غذای مورد استفاده در هچری، که شامل ارگانیسهای زنده است. مانند جلبکهای ریز، روتیفرها و آرتمیایا. ۲) غذاهای مورد استفاده در نوزادگاه و پروار بندی که بطور مصنوعی ساخته میشوند (Kakazu, 1987). بیولوژیستهای ماهی، لارو ماهیان را در دو دسته قرار میدهند: Precocial و Altricial لارو پریکوسیالها بعد از جذب کیسه زرده نمونه کوچکی از ماهیان بالغ هستند و باله ها و سیستم هضم پیشرفته و معده تکامل یافته ای دارند. این لاروها می توانند در مرحله اول غذایی از غذاهای فرموله شده استفاده کنند. لارو ماهیان سالمون و تروتا از این دسته هستند. در دسته بعد لارو، حتی بعد از جذب کیسه زرده، معده نداشته و هضم پروتئین در انتهای روده صورت میگیرد (Govoni et al. 1986). به نظر میرسد که این لاروها قادر به هضم غذاهای فرموله نیستند و برای بقا و رشد آنها نیاز به استفاده از غذاهای زنده است. بنابراین به دلیل عدم وجود آنزیمهای هضمی غذاهای زنده مثل زئوپلانکتونها میتوانند منبع خارجی مهمی برای این آنزیمها باشند. هنگامیکه زئوپلانکتونها خورده میشوند آنزیمهای پروتئولیتیک و دیگر آنزیمها در لوله گوارش ماهی رها شده و در آنجا در تجزیه غذا به ترکیبات با جذب آسان شرکت میکنند. غذای زنده به علت تحرک در آب قابلیت دسترسی بهتری برای لارو داشته چون غذاهای مصنوعی یا در سطح آب تجمع میکنند و یا سرعت ته نشین می شوند واز دسترس لارو خارج میگردند. غذای زنده باعث تحرک، واکنش غذایی لارو را افزایش میدهد (Hoff, 1996).

کلمات کلیدی: غذای زنده - جلبک های ریز - روتیفرها - آرتمیایا